

ἀνόνειρος, 2. (ὕπνος.) Ἄκρ. 28 Ἰουν. 97.
ἀνορθόλευτος, 2. Γ. Μ. Βιζ. ἐν Ἑστ. 8
 Μαρτ. 92.
ἀνοξείδωτος, 2. Θ. Ἄφεντ. 76.
ἀνοπισθόδουλος, 2. Ἄκρ. 27 Ἀύγ. 89.
ἀνοπλόθηρ, δ. (ζωολογ.) Εὐρ. ἔραν. —
 Nov. 73. — Πρβλ. τὸ ἕξῃς.
ἀνοπλοθῆριον, τό. Πανδ. 51.
 = **ἀνόπλουρα** έντομα, τά. Αἴμ. Nov. 73.
ἀνοπιτάω-ῶ τὰ κύπελλα. (χημ.) Γερμ.
 die Capellen abathmen, ἢ ausglühen.
 Γρ. Χαντα. 47.
ἀνόπτησις, ἦ. (χημ.) Ausglüfung der
 Metalle. Γρ. Χαντα. 47.
ἀνοργανικός 3. (σώματα.) Σ. Αἰνδ.
 40, (ὅστις ὅμως καὶ τῶ ὀρθῶς ἔχοντι ἀ-
 νόργανα σώμ. ἐχρήσατο) — Τ. Ε. Δρακ. 49.
ἀνοργάνιστος, 2. Ἴδε καὶ ἀνοργάνωτος.
ἀνοργανογενῆ γεννήματα χημικά.» Κ.
 Μητσόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 96.
ἀνοργανολογία, ἦ. Στ. Δ. Βάλδ. ἐν
 Προμ. 14 Ὀκτ. 90.
ἀνοργάνως. Δ. Ἰ. Μαυροφρ. 60.
ἀνοργάνωσις, ἦ. Κλ. Κλεομ. 87. —
 «Ἐφ.» 21 Μαρτ. 94.
ἀνοργάνωτος, 2. Ἐπ. Δεληγ. 67. — Σ.
 Α. Κ. 83. — «Ἐφ.» 23 Φεβρ. 89.
ἀνορθίτης, δ. (ὀρνιθολογ.) Κ. Μητσ. 90.
ἀνορθογραφῶ-ῶ. Ἦλ. Στ. Σταθόπ
 51. — Ν. Κοντ. λ. 89. — Ἄκρ. 27 Ἀύγ.
 95. — Ἄγ. Βλ. λ. 97.
ἀνορθογραφήματα, τά. Μ. Π. Βρ. ἐν
 Ἑθν. Ἡμερολογ. τοῦ 1869. — Π. Τριαν-
 ταφ. 70.
ἀνορθογράφησις, ἦ. Σ. Α. Κ. 88.
ἀνορθογράφητος, 2. Δ. Ν. Βερν.
ἀνορθογραφίαι, αἱ. Ἄγ. Βλ. λ. 71. —
 Ν. Κοντ. λ. 89.
ἀνορθόγραφος, 2. Σκαρλ. λ. 56. — Ἄγ.
 Βλ. λ. 71. — Ἐμ. Προδ. 77. — Ταύτην
 καὶ μόνην τὴν τόνωσιν τῆς λέξεως τῶ 18
 ἐδέχθη ὁ Δ. Ν. Βερν. σημασίαν δὲ τὴν δε
 μίαν «ὁ ἀνευ ὀρθογραφίας. ὧ οὐκ ἔστιν ὀρ-
 θογραφία», ὅχι δὲ διπλῆν, ἐνεργητικὴν καὶ
 παθητικὴν, ὡς ἐδέχθη ὁ Κ. Σ. Κόντος καὶ ἄλ-
 λοι. Ὁ Ἄγ. Βλάχος ἐν τῶ Ἑλληνογαλλικῶ
 λεξικῶ του τοῦ 1897 μίαν μὲν ἀνέγραψε τό-
 νωσιν, τὴν ἀνορθ ὁ γ ρ α φ ο ς, σημασίας δὲ
 δύο, τὴν malorthographie καὶ τὴν qui fait
 des fautes d'orthographe.
ἀνορθογράφως. Τ. Νερ. 74. — Ἄγ.
 Βλ. λ. 97.
ἀνορθόδοξος. 2. Ἄκρ. 29 Ἰουν. 98.
ἀνορθότης, ἦ. Δ. Μαζαράκ. 66.

ἀνορθοσκοπίον, τό. (φυσικ.) Τ. ἐν Ἐγ-
 κυκλ. λεξ.
ἀνόρθωτα. ἐπιβ. Ἀνόνημ. 793 ἐν ἐπι-
 γραφῇ βιβλίου παρὰ τῶ Α. Π. Βρετῶ ἐν
 Νεοελλην. φιλολογίας μέρ. Β'. σελ. 93. ἀ-
 νόρθωτα δισθαιναί.
ἀνορθωτικός, 3. Ἄκρ. 10 Ἰουν. 92 καὶ
 13 Φεβρ. 93. — Ἄστν 95.
ἀνορθόετητος, 2. «Νεολόγος».
ἀνορθύματα, τά. Ἐρμ. λόγ. 16.
ἀνορυντικός, 3. (φρέατα. δοκιμαί.) Ἄκρ.
 18 Σεπτ. 9. καὶ 3 Μαΐου 95.
ἀνορύξιμος, 2. (μεταλλεῖον.) Σχ. Λεβ.
 λ. 61.
ἀνοσήλευτος, 2. Ἄ. Ρ. Ραγκ. 79. —
 Ἄκρ. 12 Σεπτ. 97.
ἀνοστολογῶ-ῶ. Ἄστν 21 Μαΐου 96.
ἀνοστολογήματα, τά. Βήτας ἐν Ἄστει 6
 Ἰουλ. 96.
ἀνοστολογία, αἱ. Ἄκρ. 28 Ἄπρ. 90.
 — Ἄστν 6 Μαρτ. 95.
ἀναστίτης, ἦ. Γρ. Ξενόπ. ἐν Ἡμιφύλ.
 Ἄστει 25 Νο. 97.
ἀνοσφορησία. ἦ. Θ. Ἄφεντ. 76.
ἀνοσλοχυτεῖν, Ἐδγ. Βούλγ. — Ὑπ. ἐν
 ἐν τοῖς Λεξ. τῆς ἀρχ. γλ. τὸ ὀσλοχυτεῖ-
 σθαί.
ἀνουρία, ἦ. (ιατρ.) Δ. Πετρίν. — Β. Γκούζ.
 ἐν Ἐγκυκλ. λεξ. Φέξη.
ἀνουροε, 2. ἀνευ οὐράς. Ἄκρ. 16 Μαρ. 87.
ἀνουσιολογήματα, τά. Νέα ἐφ. 10 Ἰαν. 87.
ἀνουσιολογία, ἦ. Ἄστν 12 Νο. 96.
ἀνουσιότης, ἦ. Ἄκρ. 6 Δεκ. 93. —
 «Ἐφ.» 25 Μαρτ. 94.
ἀνουσιοχυδαιολογία, αἱ Ν. Γ. Πολίτ.
 τῶ 1887 ἀπέδωκεν οὕτω μεταφράζων τὰ
 ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνους τριδολεκ-
 τράπελα.
ἀνοφθαλμία, ἦ. (ιατρ.) Ἄστν 27 Μαρ. 94.
ἀνοχῆς οἰκοί (κατ' εὐφημισμὸν Γαλλι-
 κόν) ἀντὶ δυσώνυμοι οἰκοί ἢ καινότερον
 πορνοστάσια. Ἄκρ. 25 Νο. 95. — Ἄστν 3
 Μαρτ. 96.
ἀνοχλεύς, δ. (= μοχλεύς κατακλιτικός.)
 Γρ. Χαντα. 47.
ἀνοχλεύω. Κρ. Χαντα. 47.
ἀνοχῶρωτος, 2. Ἄκρ. 8 Φεβρ. 94. —
 — Ἄγ. Βλ. λ. 97.
ἀνταγάπη, ἦ. Ἄκρ. 1 Νο. 95.
ἀντ' Ἀγγλικός, 3. Ἄκρ. 23 Ὀκτ. 86 καὶ
 19 Ἰαν. 95. — Ἴδε καὶ ἀντ' ἰαγγλ.
ἀντ' Ἀριαθανασιώτατον εἶναι τοῦτο.» Ἰω.
 Ἰσ. Σκυλ. ἐν Ἐφ.
ἀνταγύρτης, δ. Ἑστ. ἐφ. 18 Νο. 94.

